

1. KAPITEL LIVET OG DØDEN

Der er kun en kilde til liv - et uendeligt og almægtigt liv - hvis skaberkraft har skænket alle levende Ting livet. Alle Skabninger har deres Liv i denne Livskilde - Gud - og i ham vil de evigt blive. Denne Livskilde har frembragt utallige andre liv af forskelligt Væsen, og i hele denne udviklingsproces kommer Mennesket ind som et Led i kæden, skabt i Guds eget Billede, for at det evigt kunne blive lykkeligt i samfund med ham. Livet kan forandre Skikkelse, men det kan aldrig tilintetgøre, og skønt denne forandring fra en tilværelsesform til en anden kaldes "Død", betyder dette slet ikke, at Døden absolut afslutter Livet, eller at den skulde føje noget til eller tage noget fra Livet. Døden bringer simpelthen Livet over fra en tilværelsesform til en anden. Det, der forsvinder fra vor synskreds, er ikke dermed ophørt at være til. Det kommer atter til syne, men i en anden Form og Tilstand. Aldrig i hele skabningen har der været noget, som er blevet fuldstændigt tilintetgjort eller kan blive det. Skaberen har nemlig aldrig skabt noget i den hensigt, at det skulle ødelægges. Havde det været hans vilje, ville han aldrig have skabt det. Men findes der i det skabte intet, der er bestemt til Tilintetgørelse, hvorledes skulle da mennesket, der er skabnings krone og Guds billede, kunne blive til intet? Skulle Gud selv kunne ødelægge sit eget billede? Skulle nogen anden skabning kunne gøre det? Umuligt! men dersom mennesket således ikke bliver til intet ved Døden, så melder øjeblikkeligt det spørgsmål sig : Hvor vil mennesket da eksistere efter døden, og i hvilken tilstand vil det befinde sig? Jeg vil forsøge at give en kort forklaring herpå ud fra mine egne visionære oplevelser, skønt det er mig umuligt at skildre alt det, jeg i mine syner har set fra ånde verden. Thi jordisk sprog og billedtale kommer til kort, når de skal udtrykke den åndelige verdens ting, ja, selve forsøget på at omsætte den Herlighed, jeg der har skuet, i et almindeligt sprog, rummer næsten alle chancer for at ende i misforståelse. Jeg har derfor været nødt til at udelade en beskrivelse af alle de dybere åndelige oplevelser, som kun vilde kunne udtrykkes i et åndeligt sprog, og indskrænke mig til blot at medtage nogle få jævne oplevelser, der dog vil vise sig belærende for alle. Og da enhver af os før eller senere skal gå ind til hin usynlige ånde verden, kan det et ikke være uden værdi for os til en vis grad at gøre os fortrolige med den.

2 KAPITEL HVAD SKER DER VED DØDEN?

En dag, da jeg bad i en rum, fandt jeg mig pludselig omgivet af en stor skare åndelige væsner. Ja, jeg må måske hellere sige, at i det øjeblik mine åndelige øjne åbnedes derfor, fandt jeg mig selv på knæ blandt et betydeligt antal hellige og engle. Til at begynde med følte jeg mig på en vis måde skamfuld over at se deres skinnede og herlige tilstand, sammenlignet med min egen, langt ringere beskaffenhed. Jeg blev dog øjeblikkelig beroliget ved den sympati og den kærlighed, der udgik fra dem.

Allerede tidligere havde jeg erfaret den fred, der følger med Guds nærværelse i mit liv, men samfundet med disse hellige tilførte mig ny og forunderlig fryd. Under vor samtale gav de mig svar på mine spørgsmål angående flere vanskelige problemer, som jeg ikke kunne klare. Mine første spørgsmål drejede sig om, hvad der sker i dødsøjeblikket, og hvorledes sjælens tilstand er efter døden. Jeg udtalte: " vi véd, hvad der hænder os i tidsrummet mellem vor barndom og alderdom, men vi véd intet om, hvad der sker ved døden eller bag dødens porte. Virkeligt kendskab hertil kan kun de besidde, der er kommet over på den anden side af døden og er gået ind i ånde verden. kan I, "spurgte jeg, " give nogen oplysning om dette?"

En af de Hellige svarede hertil: "det er med døden som med søvnen, der er ingen smerte i selve overgangen fra liv til død, undtagen i nogle få tilfælde, hvor det da skyldes legemlig sygdom eller bestemte sjælelige tilstande. Ligesom det udmattede menneske overvældes af den dybe søvn, således kommer døds søvnen over mennesker. For mange kommer døden så pludseligt, at det kun med yderste vanskelighed går op for dem, at de har forladt den materielle verden og er gået ind i åndernes verden. Forvirrede over at se de mange og skønne ting omkring sig indbilder de sig, at de er kommet til et eller andet ukendt land eller fremmed by i den fysiske verden. Først efter nærmere belæring indser de, at deres åndelige legeme er forskelligt fra deres tidligere jordiske legeme og indrømmer for sig selv, at de i virkeligheden er overflyttet fra den materielle verden til åndernes verden. En anden af de hellige gav følgende yderligere svar på mit spørgsmål: " Det almindelige er, at legemet gradvis taber følelse evnen ved døden. Det føler ingen smerte, men overvældes simpelthen af en følelse af trang til søvn. Undertiden forlader sjælen legemet, medens dette er uden bevidsthed, som f.eks. ved en meget stor legemlig svaghed eller efter ulykkestilfælde. I sådanne tilfælde vil de mennesker, der tidligere levede uden nogen tanke om

eller forberedelse til at gå ind i ånde verden, blive umådelig forvirrede og være i stor nød ved således pludselig at være blevet overflyttet til åndernes verden. De må derfor, i kortere eller længere tid, forblive i mellemtilstanden. De ånder, der befinder sig på disse lavere trin, plager ofte mennesker her på jorden, men de formår ikke at skade andre end dem, hvis sindstilstand er deres egen lig, de som af egen fri vilje lukker deres sjæle op for dem. Disse ånder vilde, ved at forene sig med andre onde ånder, kunne forsage usigelig skade i verden, dersom ikke gud alle vegne havde beskikket utallige engle til beskyttelse for sit folk og sin skabning, så at hans folk altid er sikkert under hans beskyttelse. Onde ånder kan kun skade de med dem beslægtede naturer, og det endda kun i begrænset udstrækning. Vel kan de også plage de retfærdige, men kun med Guds tilladelse.

Til tider tillader Gud virkelig satan og hans engel at friste og forfølge Guds børn, for at de skal komme ud af prøvelsen stærkere og bedre. Således handlede Gud, da han tillod Satan at forfølge sin tjener Job. Men en sådan prøvelse er for den troende snarere en vinding end et tab. En anden af de hellige tilføjede som svar på mit spørgsmål: "mange af dem, hvis liv ikke har været helliget Gud, bliver tilsyneladende bevidstløse, når de skal dø. Men hvad der i virkeligheden sker, er at de bliver måløse og lamslået af frygt ved at se sig omgivet af de onde ånders rædselsfulde og djævelske ansigter.

Hertil står den troendes død ofte i den skrappeste modsætning. Den troende er tit i dødsøjeblikket overvættens lykkelig, fordi han ser engle og frelste sjæle komme for at byde ham velkommen. Tillige tillades det hans afdøde kære at komme til hans døds seng og ledsage hans sjæl til åndernes verden. Når han kommer derind, føler han sig straks hjemme, thi ikke alene er hans venner om ham, men han har også selv, mens han var i verden, gjort sig rede til at indgå i sit evige hjem ved sin tro på og sit samfund med Gud". Endnu en af de Hellige tog til orde og sagde: "Det er englenes gerning at ledsage sjælene ud af verden. Det sædvanlige er, at Kristus da i ånde verden åbenbarer sig for den enkelte sjæl i en herligheds glans, der svarer til den enkeltes udviklingstrin. Dog er der tilfælde, hvor Kristus selv kommer til døds sengen for at byde sin tjener velkommen, og med kærlighed aftørre hans tårer og leder ham til paradiset. Og ligesom det nyfødte barn ved sin indtræden i verden finder alt tilrettelagt for at imødekomme dets fornødenheder, således finder også sjælen ved sin indtræden i den åndelige verden alle ting beredt for at tilfredsstille dens behov."

3 KAPITEL ÅNDERNES VERDEN

En gang gav de salige mig i samtale løb følgende oplysning: "Alle menneskesjæle går efter døden ind i åndernes verden, og der dvæler de, enten i mørket eller i herlighedslyset, sammen med andre ånder, der i væsen og sind er dem lig.

Vi er overbevist om, at ingen med sit fysiske legeme nogensinde er gået ind i ånde verden, med undtagelse af Kristus og nogle få Hellige, hvis legemer blev forvandlet til Herlighedslegemer. Dog er det i nåde blevet enkelte forundt, mens de endnu var i verden, at se åndernes verden, ja, Himlen selv, som det f.eks. fortælles i 2 kor. 12,2 skønt de ikke selv kan sige, om de gik ind i paradiset i legemet eller, i ånden." Efter denne samtale tog disse Hellige mig med sig og viste mig mange underfulde ting og steder. Jeg så, hvorledes tusinder og atter tusinder af sjæle fra alle sider kom in i åndernes verden, og at de alle ledsagedes af engle. De gode sjæle var kun ledsaget af engle og gode ånder, der ført dem hid fra deres dødsleje. De onde ånder fik ikke lov til at komme dem nær, men stod i det fjerne og iagttog dem. Jeg så tillige, at der ingen gode ånder var hos de virkelige onde sjæle, derimod talrige onde ånder, som var kommet sammen med dem fra deres dødsleje. Men engle omgav også dem og hindrede de ånder i at give deres hadefulde naturs ondskab frit løb ved at plage dem. De onde ånder førte dem næsten øjeblikkelig med sig i mørket, thi disse sjæle havde i levende live konsekvent givet de onde ånder lov til at øve indflydelse på sig og havde frivilligt ladet sig besnære af dem til al slags ryggesløshed. (englene forhindre nemlig ingen i at bruge sin frie vilje.)

Desuden så jeg mange sjæle, der lige var kommen ind i åndernes verden og var ledsaget af både gode og onde ånder såvel som engle. Men det varede ikke længe, før forskellen viste sig, og deres sande natur gjorde sig gældende. Og de adskilles hurtigt, - de gode vendte sig til de gode og de onde til de onde ånder.

Når menneskesjælene kommer ind i åndernes verden, begynder de gode straks at skille sig ud fra de onde. Her i verden er gode og onde blandet sammen, men således er det ikke i åndeverdenen. Jeg har mange gange set, at når de gode ånder - Lysets børn - kommer derind, bader de sig straks i krystalhavets vidunderlige og æteragtige vand. Derved oplever de en gennemgribende og forfriskende vederkvægelse. De bevæger sig i dette underfulde vand, som om de befandt sig i frisk og fuldkommen ren luft. De kan ikke drukne deri og bliver ikke våde af det, men vidunderligt rensede og vederkvægende, og helt igennem helligede går de derfra ind i Herlighedsens og Lysets Rige, hvor de evigt vil dvæle i deres elskede Herres samfund og i samfund med utallige Hellige og Engle.

Men hvilken forskel er der ikke mellem disse og dem, hvis liv har være ugudeligt! Ubehageligt påvirket ved at være i selskab med Lysets Børn og forpint af det Herlighedsens Lys, der åbenbarer alle ting, kæmper mørkets børn for at skjule sig på steder, hvor deres urene og syndsmittede natur ikke kan ses. Fra den dybeste og mørkeste del af åndernes verden opstiger en sort og ildelugtende røg, og i deres kamp for at finde et skjulested for lyset styrter de sig hovedkulds herved, og herfra høres ustandseligt deres bitre skrig, fremkaldet af deres samvittighedsnag og angst. Men himlen er således indrettet, at denne røg ikke ses og deres angstskrig ikke høres af ånderne i Himlen, med mindre nogle af disse af særlige grunde skulde ønske at se den frygtelige tilstand, hvori de fortabte befinder sig.

Et lille barn døde, og englene kom for at ledsage sjælen til åndernes verden. Hvor vilde jeg ønske at barnets moder kunne have set dette forunderlige syn! I stedet for at græde vilde hun da have sunget af glæde, ofr englene behandlede de små sjæle med en sådan omhu og kærlighed, som ingen moder nogen sinde kunne udvise.

Jeg hørte en af englene sige til en anden: "se, hvor dette barns moder græder over denne korte skilsmisse! Nogle få korte år og hun vil atter være lykkelig sammen med sit barn." Så bragte englene den lille barnesjæl til hin skønne, lysmættede del af himlen, der er bestemt for barnesjælene, og hvor de tager sig af dem og underviser dem i hele den himmelske visdom, indtil de små gradvis bliver englene lig. Nogen tid efter døde også barnets moder, og hendes barn, der nu var som en Engel, kom for sammen med andre engle at byde hende velkommen. Da han nu sagde: "moder, kender du mig ikke, jeg er jo dit eget barn," fyldes moderhertet med glæde. De omfavnede hinanden og se, deres tårer faldt som dryssende blomster! Som de nu vandrede sammen, forklarede han for hende alle de ting, der omgav dem. Og forblev hos hende så lang tid, det var bestemt, at hun skulde dvæle i denne mellemtilstand. Da så tiden, hvori han skulde undervises i den del af åndeverden, var forbi tog han hende med sig til den højre tilværelse, hvor han selv opholdt sig. Dette sted havde på alle sider frydefulde og vidunderlige omgivelser. Der fandtes her utallige sjæle, der i verden havde båret alle slags lidelser for Kristi skyld, og som til sidst var blevet ophøjet til denne herlige æresplads. Stedet var helt omgivet af de skønneste bjerge, kilder rislede overalt i det yndige landskab, og i haverne fandens en overflod af alle slags prægtige frugter, omgivet af et strålende blomsterflor. Alt, hvad hjertet kunne ønske sig, fandtes der. Da sagde han til sin moder: "på jorden, som nu er en svag genspejling af denne virkelige verden, sørger vore kære over os, men sig mig moder, er dette død, eller er det det sande liv, hvert hjerte længes efter?" Moderen svarede: "min søn, dette er det sande liv. Havde jeg i verden kendt hele sandheden om det evige liv, vilde jeg aldrig have sørget over sin død. Hvor trist, at mennesker på jorden er så blinde! Til trods for at Kristus fuldstændig klart har fortalt os om denne Herlighedsens tilstand, og skønt der Evangelierne atter og atter fortælles om dette faderens evige rige, er det ikke alene uvidende mennesker, men selv mange oplyste troende, der endnu er fuldkommen uvidende om dets Herlighed. Gud give, at alle kunne komme hertil og få del i dets evige glæde."

En tysk tænkens sjæl kom ind i åndernes verden, og langt borte fra så han den uforlignelige herlighed i åndeverdenen og den umådelige fryd hos dem, der var dér. Han glædede sig over, hvad han så, men hans tilbøjelighed til stædig forstandsmæssighed vanskeliggjorde hans indtræden i Herligheden og hindrede ham i at glæde sig ved denne lyksalighed. I stedet for at indrømme, at alt dette var virkeligt, begyndte han at argumenterer ved sig selv på følgende måde: "der er ingen tvivl om, at jeg ser alt dette, men hvilket bevis har jeg for, at det har en objektiv birkelighed, og at det ikke er et blændværk af min egen tanke? Alt det, jeg ser om mig her, vil jeg fra ende til anden underkaste logikkens, filosofiens og videnskabens prøve, og først da vil jeg være overbevist om, at det virkelig er til og ikke er en illusion". Englene sagde til ham: "af din tale fremgår det klart, at din filosofere har forkrøblet hele dit væsen. Ligesom der må åndelige og ikke legemlige øjne til for at se den åndelige verden, således er åndelig fatteevne nødvendig for at forstå dens virkelighed. Her kommer man ingen vegne ved forstandsmæssig anvendelse af logikkens og filosofiens grundsætninger. Din videnskabelighed, der kun beskæftiger sig med materielle kendsgerninger, er efterladt i verden sammen med din fysiske hjerne. Det eneste,

der nytter dig noget her, er den åndelige visdom, der udspringer af Guds frygt og kærlighed." En af englenerne sagde til en anden: " hvor sørgeligt, at mennesker glemmer hint dejlige ord fra Herren :Uden I omvender eder og bliver som børn, kommer I ingenlunde ind i Himmeriget Rige". Jeg spurgte nu en af englenerne, hvad der til slut vilde ske med denne mand, og fik til svar: "hvis denne mands liv havde været helt igennem ondt, vilde han straks have forenet sig med mørkets ånder, men han er ikke blottet for moralsk sans. Han vil i lange tider blindt vandre om i halvmørke i de lavere egne af mellemtilstanden og blive ved med at støde sit filosofiske hoved, indtil han bliver træt af sin dårskab og angrer den. Så vil han være skikket til at modtage den nødvendige undervisning af de engle, der er udset til dette hverv, og når denne undervisning er afsluttet, vil han være beredt til at indgå på et højere trin, hvor lyset fra Gud skinner mere klart."

I én forstand er hele det uendelige rum en åndelig verden. Thi det opfyldes af den Gud, der selv er ånd. I en anden forstand er også denne verden en åndelig verden, for dens invånere er ånder, iklædt menneskelige legemer. Men der er en anden ånde verden, der er et foreløbigt opholdssted for sjælene, efter at de ved døden har forladt legemet. Det er en overgangstilstand, et trin mellem lyset og Herligheden i de højeste himle og dunkelheden og mørket i de lavere helveder. I denne overgangstilstand er der utallige tilværelsestrin. Hvert sjæl ledes til det trin, hvortil dens åndelige fremskridt her i verden har gjort den skikket. Engle, hvem denne særlige opgave er betroet, vil dér undervise den en tid, kortere eller længere, hvorefter en går videre til samfund med de gode ånder i det fuldere lys - eller de onde ånder i det endnu dybere mørke, svarende i karakter og væsen til en selv.

4 KAPITEL HJÆLPEN, DER TILBYDES MENNESKER NU OG SIDEN.

Vore afdøde slægtninge og kære, og til tider også de salige Hellige, kommer ofte til os fra den usynlige verden for at hjælpe og beskytte os. Englenerne kommer derimod til alle tider. De har dog aldrig fået lov til at åbenbare sig for menneskene undtagen i nogle få tilfælde, hvor der var særlig nød på færde. Ad veje, som vi ikke kender, påvirker de os til hellige tanker, indgiver os lyst til at tjene Gud og gøre det gode. Og Guds ånd, der bor i vore hjerter, fuldfører det arbejde for at fuldkommengøre vort åndelige liv, som de ikke har været i stand til at fuldende. Ingens storhed beror på den kundskab, han besidder, eller på den stilling, han indtager. Heller ikke kan nogen ved disse ting alene blive stor. Et menneske er netop så stor, som det lykkes for ham at blive til hjælp for andre. Og den nytte, hans liv kan være til for andre, beror på den tjeneste, han yder dem. Derfor måles et menneskes storhed just efter, hvor langt det lykkes ham *at tjene andre*. Som Herren har sagt: "Og den, som vil være den ypperste blandt eder, han skal være eders tjener." Matt. 20,26). De himmelskes glæde består netop i, at de tjener hverandre i kærlighed, og idet de således opfylder bestemmelsen med deres liv, forbliver de i evigt samfund med Gud.

Når mennesker for alvor ønsker at leve et liv til Guds velbehag, begynder retledelsen af deres tanker og anskuelse såvel som fornyelsen af deres liv allerede i denne verden. Ikke alene belærer Guds ånd dem direkte, men i hjertets skjulte dyb hjælpes de til rette gennem de Helliges fællesskab. Herigennem er de Hellige altid ved hånden for, uset af de troende, at hjælpe dem fremad mod det gode. Men da mange troende kristne, såvel som ikke kristne sandhedssøgere dør, mens de endnu er hildet i vildfarelser eller énsidige meninger om sandheden, vil disse anskuelse rettes i åndernes verden. Men en forudsætning herfor er det dog, at de ikke hårdnakket gør sig til et med deres anskuelse, men er villige til at lade sig belære, thi hverken i denne eller den hinsidige verden vil Gud eller nogen af hans tjenere tvinge et menneske til at tro på trods af dets egen fri vilje.

Jeg så i et syn en afgudsdyrker, der så snart han kom til ånde verdenen, begyndte at søge efter den Gud, han havde tilbedt på jord. De Hellige sagde til ham: "Her er der ingen anden Gud end den eneste sande Gud og Kristus, i hvem han har åbenbaret sig." Mennesket blev forbavset over at høre dette, men da han oprigtigt søgte sandheden, tilstod han åbent, at han havde taget fejl. Han søgte med iver efter at lære den virkelige sandhed at kende og spurgte, om han kunde få Kristus at se. Kort efter viste Kristus sig i et dunkelt lys for ham og nogle andre, der nylig var kommen til åndernes verden. På deres daværende udviklingstrin kunde de nemlig ikke have udholdt en fuld åbenbarelse af hans Herlighed. Denne er så overvældende, at selv englenerne kun med vanskelighed kan skue ham," og de dækker deres ansigter med deres vinger" ES. 6.2.

Når Kristus åbenbarer sig for sjælene, tager han hensyn til den bestemte grad i udviklingen, den pågældende har nået. Han åbenbarer sig derfor i dunklere eller klarere Herlighedsglans, så sjælene kan tåle det.

Da disse sjæle så Kristus i dette dunkle, men dog tiltrækkende lys, fyldtes de med en glæde og fred, der umuligt kan beskrives. Badet i hans livgivende lysstråler og overskyldet af de kærlighedsbølger, der ustandseligt strømmede ud fra ham og hen over dem, bortskylledes alle deres vildfarelser. Af hele deres hjerte bekendte de sandheden for ham og fandt frelse og bøjede sig for ham med tak og pris i ydmyg tilbedelse. Også hine Hellige, hvis hverv det havde været at hjælpe dem til rette, glædede sig over dem.

Jeg så et syn en arbejder komme til åndernes verden. Han var i stor nød. Hele sit liv havde han kun tænkt på at tjene til livets ophold. Han havde altid haft for travlt til at tænke på Gud eller åndelige ting. Samtidig med ham døde en anden - en hårdnakket fornægter. De blev begge beordret til at blive i lang tid på et mørkt sted dybt nede i åndernes verden. I deres nød begyndte de begge at råbe på udfrielse. Både engle og nogle Hellige gik i kærlighed og medfølelse til dem for at vejlede dem om, hvorledes de kunne komme ind i Herlighedens og lysets rige. Men til trods for den nød, de befandt sig i, foretrak de, ligesom så mange andre ånder, at blive på deres mørke opholdssted. Deres synd havde forkrøblet hele deres natur og karakter, så at de tvivlede om alt. Selv de engle, der kom for at hjælpe dem, så de på med mistænksomhed. Mens jeg iagttog dette, tænkte jeg med undren på, hvad enden vilde blive for dem. Men da jeg spurgte en af de Hellige, vare det eneste svar, jeg fik: "Los os overlade dem til Guds barmhjertighed."

Der er en kendsgerning, hvoraf vi klart kan slutte os til, hvor forvent et menneskes natur kan blive. Dersom et ondt rygte udspreddes om et menneske, vil dette rygte, selv om det er falsk, straks blive troet af den, hvis sind og blik på livet er forkrøblet gennem synd. Dersom, på den anden side, noget godt og fuldkommen sandt bliver fortalt, f.eks. at den og den er et fromt menneske, der har udført denne eller hin gerning til Guds ære og næstens bedste, så vil hint onde menneske, så snart han hører det, straks og uden betænkning sige: "det er alt sammen løgn. Han har gjort det med en eller anden bagtanke." Spørger vi ham, hvorledes han véd, at det første er sandhed og det andet løgn, o hvilket bevis han har derfor, vil vi finde, at han slet ikke kan fremkomme med noget bevis. En sådan sindstilstand lærer os, at han, hvis sind er besmittet af synden, vil tro det onde, der siges, simpelthen fordi det stemmer med hans eget onde natur. Og det gode, der fortælles, vil han holde for løgn, fordi det ikke stemmer med hans hjertes ondskab. Det er ganske naturligt, at et godt menneskes stilling er helt modsat. Han er naturligt indstillet på at tvivle om det onde og at tro det gode, fordi det stemmer bedst med hans eget væsen.

De, som her på jord lever i modstrid med Guds vilje, vil ikke finde hjertefred, hverken i denne eller den tilkommende verden. Når de kommer ind i åndernes verden, vil de føle sig forvirrede og ængstede. Men de, der her lever i overensstemmelse med Herrens vilje, vil føle sig trygge, når de kommer til den tilkommende verden, og vil dér fyldes med usigelig fryd, thi dér er deres evige hjem og deres Faders rige.

5 KAPITEL DE UGUELIGES DOM

Mange mennesker indbilder sig, at dersom de synder i det skjulte, er der aldrig nogen, der vil få det at vide, men det er en komplet umulighed, at nogen som helst synd skulde kunne skjules for evigt. På et eller andet tidspunkt kommer den visse for lyset, og synderen vil få sin fortjente straf. Men heller ikke godhed og sandhed kan skjules. Til sidst vil de se jre, selv om de til en tid ikke erkendes. Følgende tildragelser belyser dette.

En af de Hellige fortalt mig i et af min syner: "Der var en god mand, der en sen nattetime måtte gå en lang vej for at udføre et påtrængende nødvendigt arbejde. Mens han var på vej, traf han en tyv, der var ved at bryde ind i et butikslokale. Han sagde til denne tyv: "du har ingen ret til at tage hvad der tilhører en anden.

Tyveri er en stor synd." Tyven svarede ham: "dersom du ønsker at slippe vel herfra, vil jeg råde dig til at se at komme af sted uden at gøre postyr. Hvis ikke, vil det gå dig galt." Manden vedblev med sine overtalesesforsøg, og da tyven ikke vilde høre, gjorde han anskrig og vækkede naboerne. De ilede til for at gribe tyven. Så snart manen nu begyndte at anklage tyven, vendte denne sig mod ham og anklagede ham for tyveriet. "I tror" sagde han til mændene, "at han er et meget gudfrygtigt menneske, men jeg har grebet ham på fersk gerning i tyveri". Da der ingen vidner var, blev de begge arresteret og indsat i samme celle. En politiembedsmand og nogle betjente lyttede skjult til deres samtale. De hørte, at tyven lo af sin medfange og spottende sagde til ham: "der

kan du se, hvor nydeligt jeg fangede dig! Jeg sagde dig til at begynde med, at du skulde se at komme af sted, ellers vilde det gå dig ilde. Nu skal vi se, om din Guds frygt kan hjælpe dig." Så snart politiet hørte dette, åbnede de døren, og den uskyldige mand blev løsladt og fik en belønning, mens tyven blev straffet." Således falder der, allerede her på jord, mange gange dom mellem gode og onde, men den fulde straf eller belønning tildeles først i den tilkommende verden.

Den følgende tildragelse blev mig ligeledes meddelt under et syn. Et menneske gjorde sig skyldig i en syndig handling i sit hjem. Han tænkte, at hans synd var skjult, men en af de Hellige sagde til mig: "Hvor vilde jeg ønske, at denne mands åndelige øjne var blevet åbnet den gang. Så vilde han aldrig have vovet at synde således. Ved den lejlighed var der nemlig mange engle og Hellige til stede, såvel som flere af hans afdøde kære, der var kommet for at hjælpe ham. De blev alle dybt bedrøvede over hans syndige handling, og en af dem sagde: "Vi kom her for at hjælpe ham, og nu tvinges vi til at vidne imod ham, når han kommer for dommen. Han kan ikke se os, men vi kan alle se ham give efter for denne synd. Måtte han dog angre og blive frelst fra den kommende straf."

Jeg så engang i åndernes verden en sjæl, der under frygtelige selvbeprejdelser løb skrigende omkring som et vanvittigt menneske. En engel sagde til mig: "Dette menneske havde på jorden mange lejligheder til at angre og omvende sig til Gud, men så snart hans samvittighed begyndte at anklage ham, druknede han disse bebrejdelser ved at drikke. Han ødte al sin ejendom, ødelagde sin familie og begik til sidst selvmord. Nu farer han forvildet omkring i åndernes verden som en gal hund og vrider sig under selvbeprejdelser ved at tænke på alle sine tabte muligheder. Vi er villige til at hjælpe ham, men hans egen forvente natur afholder ham fra at angre, thi synden har forfærdet hans hjerte, skønt erindringen om hans synd altid er levende for ham. I verden drak han for at døve samvittighedens stemme, men her er der ingen mulighed for at skjule noget. Nu er hans sjæl så nøgen, at både han selv og alle andre kan se hans syndefulde liv. I hans af synden forhærdede tilstand har han ingen anden udvej end at skjule sig i mørket sammen med de onde ånder for dog i nogen måde at undgå den totur, som lyset er for ham."

Et menneske, der på jorden havde levet et ugudeligt liv, kom i min nærværelse til åndernes verden. Da nu englene og de gode ånder kom for at hjælpe ham, begyndte han straks at forbande og bespotte dem. Han sagde: "Gud er fuldstændig uretfærdig. Han har beredt Himlen for sådanne krybende slaver, som I er, og de øvrige mennesker kaster han i Helvede. Og dog kalder I ham kærlighed!" Englene svarede: "Gud er i sandhed kærlighed. Han skabte Menneskene, for at de evigt kunne leve i samfund med ham, men ved deres egen opsætsighed og ved at misbruge den frie vilje, han gav dem, har de vendt sig bort fra ham og skabt sig et helvede. Gud har aldrig kastet nogen i -helvede og vil heller aldrig gøre det. Det er mennesket selv, der ved at lade sig besnære af synden skaber sit helvede. Gud har aldrig skabt noget Helvede." Netop i det øjeblik hørtes en overvættets dejlig røst, der kom fra en af de højeste engle. Stemmen sagde: "Gud tillader, at dette menneske bringes op til Himlen." Manden sprang med iver fremad, ledsaget af to engle, men da de nåede Himlens port og så det hellige og lysombølgende sted og de herlige og salige væsener, som dvælede dér, begyndte dette menneske at vise tegn på uro. Englene sagde da til ham: " se, hvor skøn denne verden er, træd kun nærmere og kast et blik på den velsignede Herre på tronen."

Fra sin plads ved indgangen så han nu ind i Herlighedens Rige, men da lyset fra retfærdighedens Sol åbenbarede ham hele hans syndelivs urenhed, gyste han, og under følelsen af en overvældende smerte, fordi han måtte væmmes ved sig selv, flygtede hans å fastigt bort, at han ikke engang standsede i åndernes verden. Som en faldende sten fløj han igennem den og kastede sig hovedkulds ned i det bundløse dyb. Da hørtes Herrens milde stemme: "Se, mine kære børn, det er ingen forbudt at komme her. Ingen formenter dette menneske adgang eller viste ham bort herfra. Det var hans eget vanhellige liv, der tvang ham bort fra dette hellige sted, thi uden nogen bliver født på ny, kan han ikke se Guds Rige."

Et menneske, der for nogle år siden havde dræbt en kristen prædikant, blev bidt af en slange og døde. Da han kom ind i åndernes verden, så han sig omgivet af onde og gode ånder. Da nu hans sjæls hele udseende røbede, at han var et mørkets barn, fik de onde ånder snart magten over ham og trak af sted med ham, ned mod mørket. En af de Hellige bemærkede: "Denne mand dræbte en af Herrens tjenere med sin vredes gift, og nu er han selv blevet dræbt af en slanges gift. Den gamle slange djævelen har ved hjælp af dette menneske dræbt en uskyldig mand, og nu har han ved at benytte en slange, der er ham selv så lig, dræbt også dette menneske. Han er i

sandhed en manddræber fra begyndelsen." Medens morderens sjæl førtes bort, var der en af de gode ånder, der var kommet for at hjælpe ham, som sagde til ham: "Jeg har af hele mit hjerte tilgivet dig. Kan jeg nu på nogen måde være dig til hjælp?" morderen genkendte straks i ham det menneske, han havde myrdet nogle år i forvejen. Skamfuld og overvældet af angst faldt han ned for ham. De onde ånder begyndte øjeblikkelig at larme højlydt, men englenerne, der stod et lille stykke derfra, truende dem til at tie. Da sagde morderen til ham, han en gang havde dræbt: "Hvor vilde jeg ønske, at jeg på jorden havde været i stand til at se dig selvforfølgende, kærlighedsfyldte liv, således som jeg nu kan se det! Hvor dit jordiske legeme lagde over det, hindrede mig i at få øje på dit livs skjulte skønhed. Ved at dræbe dig berøvede jeg desuden mange andre den velsignelse og det udbytte, dit liv vilde have bragt dem. nu er jeg for evigt en synder for Guds ansigt, og jeg fortjener i sandhed min straf. Der er ikke andet for mig at gøre end at skjule mig på et mørkt sted, for jeg kan ikke udholde dette lysskær. Det får ikke alene mit eget hjerte til at føle sig ulykkeligt, men i dette lys kan alle andre se de mindste enkeltheder af mit syndige liv." Den myrdede mands sjæl svarede derpå: "Nej, søg hellere i sandhed at angre og vende dig til Gud, for hvis du gør det, kan der være håb om, at Gudslammet vil rense dig i sit blod og skænke dig et nyt liv, så at du kan leve sammen med os i himlen og således frelses fra helvedes pine." Morderen sagde: "Af hvad grund skulde jeg bekende mine synder? De er jo åbenbare for alle. På jorden kunne jeg skjule dem, men ikke således her. Jeg kunne ønske at leve sammen med sådanne Hellige som dig her i Himlen, men når jeg ikke engang kan udholde det forholdsvis svage skær, hvormed lyset, som åbenbarer det virkelige selv, skinner i åndernes verden, hvorledes vilde da ikke min tilstand blive på hint sted, hvor lyset stråler i al sin glans og Herlighed.

Den største hindring for mig er, at min samvittighed på grund af synden er så ufølsom og forhærdet, at mit sind ikke vil bøje sig mod Gud eller formået at føle anger. Det er, som om der ingen kraft var i mig til at fortryde. Det kan ikke være andet, end at jeg evigt må udelukkes herfra. Vé mig i min nød, vé over mi ulyksalige tilsand." Som han fuld af frygt sagde dette, faldt han om, og hans fæller, de onde ånder, slæbte ham bort til mørket.

Da udbrod en af englenerne: "Se, ingen behøver her at udtale nogen fordømmelsens dom. Synderens eget liv dømmer ham skyldig. Vidner behøves heller ikke. Til en vis grad begynder straffen allerede på jorden i synderens eget herte, men det er først her, den fødes i hele sin udstrækning. Og således har Gud indrette det her, at bukke og får, det vil sige syndere og retfærdige, ganske af sig selv skiller sig ud fra hverandre. Gud skabte mennesket, for at det skulde leve i lyset, det lys, i hvilket alene åndelig sundhed og glæde evigt kan trives. Derfor kan intet mennesker være lykkeligt i helvedes mørke, men lige så lidt kan dén hvis liv er forvent af synden, være lykkelig i lyset. Således vil altså det syndige menneske føle sig i helvede, hvorhen det end vender sig. Men hvor forskelligt herfra er ikke den retfærdiges tilstand! Frelst fra synden er han i himlen, hvor han så end befinder sig."

Der var et menneske, der her på jorden var så hengiven til at lyve, at det var blevet hans anden natur. Da han døde og nåede åndernes verden, prøvede han ikke at hykle som sædvanlig. Men hvor måtte han ikke skamme sig, da han mærkede, at alle, før han kunne få begyndt at sige noget, kendte alle hans tanker. Ingen kan hykle dér, thi intet hjertes tanker kan skjules. Når sjælen forlader legemet, bærer den på sig et stempel af alle dens synder, og når den står i sin afklædthed i Himlens lys, kan alle se dens synd, og alle dens lemmer er lige så mange vidner imod den. Intet kan borttage syndens mærker uden Kristi blod. Mens dette menneske levede på jorden, prøvede han regelmæssigt at fordreje ret til uret og løgn til sandhed. Men efter den legemlige død forstod han, at der aldrig har været og aldrig vil komme til at eksistere den mindste mulighed for at fordreje sandhed til løgn. Løgneren bedrager og skader ingen andre end sig selv. Dette menneske havde ved sin løgn ikke opnået andet end at dræbe den åndelige sandhedssans, han en gang havde ejet. Jeg iagttog ham, da han, uløseligt bundet i sit eget bedrag, vendte sit ansigt bort fra lyset fra det høje og skyndte sig langt bort, ind i mørket, hvor ingen kunne se hans kærlighed til løgneren undtagen de ånder, der var af samme natur som han selv. Således er sandheden altid sandhed, og dén alene dømte denne sjæl, ja, fordømte ham som en løgner.

Jeg så også en ægteskabsbryder kort efter, at han var kommet til åndernes verden. Tungen hang ham ud af munden som på et menneske, der fortæres af en brændende tørst. Med udspilede næsebor fægtede han med sine arme, som om hans indre var fyldt med en slags ild. Hans udseende var så afskyeligt og væmmeligt, at jeg oprørts ved at se på ham. Alt, hvad luksus og nydelsessyge kan give, havde han måttet efterlade i verden, og som en gal hund løb han nu om og råbte: "Forbandet er dette liv! Der findes ingen død her, som kan gøre ende på denne pine. Sjælen kan ikke dø, ellers vilde jeg atter begå selvmord, som jeg gjorde det på jorden for at undgå pinserne dér. Men disse smerter her er langt værre. Hvad skal jeg gøre?" Mens han således gav sin fortvivlelse luft, ilede han mod mørket, hvor der var mange andre ligesindede ånder, og forsvandt dér. En af de Hellige sagde: "ikke alene er den syndige gerning synd, men også det syndige blik og den syndige tanke er synd. Synd

imod det sjette bud er ikke blot indskrænket til omgang med fremmede kvinder, men udskejelser og dyriskhed i forholdet til hustruen er også synd. Mand og hustru er i sandhed forenet et, ikke for at give plads for sanselighed, men for at de gensidig kan støtte og hjælpe hinanden, og for at de med deres børn kan leve livet i tjeneste for slægten og til Guds ære. Men den, som afviger fra dette livets mål, er skyldig i stor synd."

En røver døde og kom til åndernes verden. Til at begynde med brød han sig ikke om, hvor, eller i hvilken tilstand, han var, viste heller ingen interesse for de ånder, der omgav ham. Som det var hans sædvane, begyndte han også her straks at forsøge på at sætte sig i besiddelse af de værdigenstande, han så omkring sig. Han blev ganske bestyrtet, da han så, at i åndernes verden syntes selve tingene at tale og anklage ham for hans uværdige handlemåde. Hans natur var så forvent, at han hverken kendte disse tings sande brug eller var i stand til at benytte dem. På jorden havde hans lidenskaber været så utøjlede, at han for den mindste årsags skyld i sin vrede havde såret eller dræbt enhver, der fornærmede ham. Nu begyndte han i åndernes verden at ville handle på samme måde. Han vendte sig mod de ånder, der var kommet og vilde hjælpe ham til rette, som om han vilde sønderrive dem. En af englenerne sagde: "Dersom sådanne ånder ikke blev holdt nede i den bundløse afgrunds mørke, vilde de øve uendelig skade, hvor som helst de kom hen. Dette menneskes samvittighed er så død, at han selv efter at være kommet til åndernes verden ikke kan se, at han ved sin morderiske to tyvagtige færd på jorden kun har opnået at øde sin åndelige rigdom og ødelægge sin sans for det åndelige liv. Han dræbte og ødelagde andre, men i virkeligheden dræbte han sig selv. Gud alene véd, om denne mand og hans lige vil forblive i pinslen i uendelige tidsrum eller for evigt." De engle, hvem dette hverv var betroet, tog ham nu med sig og indesluttede ham nede i det mørke, hvorfra han ikke må komme ud. Den tilstand, hvori den slags syndere befinder sig på dette sted, er så frygtelig og forfærdende, at selve synet deraf bringer dem, der ser den, til at skælve.

Med de grænser, vort jordiske sprog sætter os, kan vi herom ikke sige andet end, at hvor som helst synderen befinder sig, er der altid og i alle henseender intet andet end en smerte, der intet øjeblik ophører. En flamme af en slags ild uden blys brænder for evigt og piner disse sjæle. Dog fortæres de aldrig helt, ej heller dør ilden ud. En ånd, der havde set det, der lige havde fundet sted, sagde: "Hvem véd, om ikke dette til syvende og sidste er en rensende flamme." I den del af åndernes verden, der kaldes helvede, er der mange grader, svarende til mængden og beskaffenheden af sjælens synder. Det er en kendsgerning, at Gud skabte alle sjæle i sin d.v.s. sin søns, lignelse, thi denne er den usynlige Guds Billede (1. Mos. 1.26-27). Ved deres forbindelse med synden har de forvrænget dette billede og gjort det uskønt og stygt. Også disse onde sjæle har i virkeligheden et slags åndeligt legeme, men det er overordentlig hæsligt og frygteligt, og dersom de ikke genrejses ved sand anger og Guds nåde, må de evigt forblive i denne frygtelige skikkelse og i pinen.

6 KAPITEL DE RETFÆRDIGES TILSTAND

Allerede medens de lever her på jorden, begynder Himlen eller Guds rige for de sande troende. Uanset hvilke lidelser eller forfølgelser de måtte være udsat for, er deres hjerter altid fyldt af glæde og fred. Thi den Gud, der er al freds og alt livs kilde, har selv sin bolig i dem. For dem er døden ikke død, men døren, hvorigennem de går ind til deres evige hjem. Vi kunne også sige det således: "Skønt de allerede her på jord ved genfødselen er kommet ind i dette rige, er det dog ikke deres dødsdag, når de forlader legemet, men deres fødselsdag, hvor de fødes ind i den åndelige verden. For dem er dødsstunden en time af overvældende glæde, som de følgende tildragelser vil vise.

En gang fortalte en engel mig om en troende kristens dødsleje. Denne mand havde i tredive år af hele sit hjerte tjent sin Herre og Frelser. Nogle få minutter førend døden indtrådte, åbnede Gud hans øjne, så at han endogså inden han forlod legemet kunne se ind i den åndelige verden og kunne fortælle dem, der stod ved hans dødsleje, hvad han så.

Han så himlen åben og så en skare engel, der kom ham i møde. Tillige så han, at frelseren stod med udstrakte hænder ved himlens port for at modtage ham. Ved dette syn udstødte han et sådant glædesråb, at de omkringstående fo'r sammen. "Aah, hvilken salig glæden stund! Længe har jeg ventet på at se min Herre og Mester og komme til ham! Oh, venner, se hans åsyn, hvor det lyser af kærlighed og se den engleskare, der kommer for at hente mig. Hvor er himlen dog herlig! Venner, Jeg rejser til mit sande hjem. Sørg ikke over, at jeg skal skilles fra eder, men glæd eder." En af de omstående sagde stille: "han taler i vildelse." den døende hørte den sagte stemme og sagde: "nej, jeg gør ikke. Jeg er ved fuld bevidsthed. Jeg ønsker blot, at I også kunne se dette underfulde syn. Jeg er bedrøvet over, at det er skjult for eder. Farvel, vi mødes igen i den tilkommende

verden." Så lukkede han sine øjne og sagde: "Herre, jeg overgiver min sjæl i dine hænder," og således sov han ind. Så snart han var hensovet, tog englene ham i deres arme og var allerede i færd med at føre ham bort til himlen, da han bad dem tøve et øjeblik. Han så på sit afsjælede legeme og på sine venner og sagde til englene: "Jeg vidste ikke, at sjælen efter døden kunne se sit tidligere legeme og sine efterladte venner. Jeg vilde ønske, at mine kære kunne se mig lige så klart, som jeg kan se dem. De vilde da ikke regne mig for død eller sørge over mig, som de nu gør." Han betragtede nu sit nye åndelige legeme og fandt det vidunderligt let og fint og helt forskelligt fra sit tidligere grove, jordiske legeme. Han forsøgte derefter at holde igen på sin hustru og børn, der græd og kyssede hans afsjælede legeme. Han udstrakte sine fine, åndelige hænder og prøvede på at forklare sine kære, hvorledes han havde det, og søgte med inderlig kærlighed at drage dem bort fra liget. De kunne dog hverken se ham eller høre hans stemme. Da han søgte at få sine børn bort fra det døde legeme, var det, som gik hans hænder lige igennem deres legemer, men børnene mærkede ingen ting.

Da sagde en af englene til ham: "kom nu med og lad os fare til dit evige hjem. Sørg ikke over dem. Frelseren selv vil trøste dem, og det samme vil vi. Kun få dage vil denne adskillelse vare."

Sammen med englene begav han sig så til himmelen. De var kun kommet et lille stykke vej, da en anden skare engle mødte dem med vekomstråb.

Mange afdøde slægtninge og venner kom ham i møde, og ved synet af dem forøgedes hans glæde endnu mere. Da de kom til himlens port, stillede englene og de Hellige sig i tavshed på begge sider. Han gik ind, og i porten mødte Kristus ham. Straks faldt han ned for Herrens fødder og tilbad ham, men Kristus løftede ham op og sagde til ham: "Vel, du gode og tro tjener, gå ind til din Herres glæde. "glædestårer strømmede ud af hans øjne, men med stor ømhed aftørrede Herren dem og sagde til englene: "før ham til hin herlige bolig, der fra evighed af var beredt for ham." I dette Guds barns hjerte levede endnu den fra jordelivet medbragte forestilling, at det vilde være at vanære Frelserne, dersom han kom til at vende denne ryggen, idet han gik bort sammen med englene. Nøgende vendte han sig til sidst om og så i retning af sin bolig. Da forbavsedes han ved at opdage, at hvorhen han end endte sig, kunne han stadig se Herren. Thi Kristus er nærværende på ethvert sted og ses alle vegne af de salige og af englene. Dog ikke alene Herren kunne han således se alle vegne, men hvilken glæde bragte det ham ikke, at han tillige, hvor han så end vendte sig hen, overalt mødte dét, der fyldte hans sjæl med fryd. Desuden lagde han mærke til, at de, som var de mindste, uden misundelse mødtes med dem, der var højere i rang, og de, hvis stilling var mere ophøjet, regnede sig selv for lykkelige ved at tjene dem af deres brødre, der var i lavere stillinger. Thi dette rige er Guds og kærlighedens Rige.

Der er i Himlen overalt vidunderlige haver, der frembringer alle slags yndige og velsmagende frugter og duftende blomster, der aldrig visner. Der findes i disse haver alle slags skabninger, der priser Gud uden ophør, og så herlig er englernes og de Helliges lovsange, at man føler sig dybt betaget. Hvor som helst man ser hen, er alt kun uendelig glæde. Således er i sandhed det paradis, Gud har beredt dem, der elsker ham, Her kaster døden ingen skygge. Her er ingen vildfarelse, ingen synd eller lidelse, men evigvarende Fred og glæde. Derefter så jeg dette Guds barn fra det fjerne betragte den for ham beredte bolig. I himlen er alt nemlig åndeligt, og det åndelige øje kan se gennem alle mellemliggende ting og på uendelige afstande. Overalt i hele himlens uendelighed er Guds kærlighed synlig. Og i dette ubegrænsede rum kan man se alle slags skabninger prise og takke Gud i én uophørlig tilstand af glæde.

Da nu dette Guds barn sammen med Englene kom til den bolig, der var beredt for ham, så han, at ordet "Velkommen" var skrevet på den med lysende bogstaver. Fra selve bogstaverne hørtes atter og atter ordet "Velkommen" tydeligt gentaget. Da han gik ind, så han til sin forundring, at også dér var Herren til stede. Jeg formår ikke at beskrive den glæde, han følte derover. Han udbrød: "Jeg troede, at jeg forlod Herren, da jeg på hans bud gik derhen, men nu ser jeg, at Herren selv er her for at blive hos mig." I denne bolig fandt han alt, hvad han kunne ønske sig, og alle var rede til at tjene ham. I de tilstødende boliger var der andre salige ånder, ligesindede med ham, og i saligt fællesskab levede de sammen dér. Thi denne himmelske bolig er det rige, der er blevet beredt for de Hellige, førend verdens grundvold blev lagt. Og dette er den herlige fremtid, der venter hver den, der i sandhed følger Kristus efter.

En præst, der betragtede sig selv som en overordentlig lærd og gudfrygtig mand, døde i en fremrykket alder. Han var utvivlsomt også en god man. Da nu englene kom for at føre ham til det sted i åndernes verden, Herren havde bestemt for ham, bragte de ham ind i mellemtilstanden og overlod ham dér, sammen med mange andre gode ånder, der nylig var ankommet, til de engle, hvis gerning det er at belære og undervise de gode sjæle. Selv

vendte de tilbage for at føre en anden retfærdig sjæl ind. I mellemtilstanden er der en mængde forskellige grader lige op til de højeste himle. Det trin, hvorpå hver enkelt sjæl kommer for at modtage undervisning og hjælp, bestemmes af den grad af udvikling i det gode, den nåede her på jord. Da nu englenerne, der havde bragt denne præst ind på det trin i udviklingen, der passede for ham, atter kom tilbage med den sjæl, de var gået for at hente, førte de denne ind i en højere sfære, end den, hvori præstens sjæl befandt sig. Da præsten så dette, sagde han en opbrusende tone: "Med hvilken ret efterlader I mig her på halvvejen op til hint herlige sted, mens I bringer den mands sjæl så nær derop? Hverken i Helliggørelse eller i noget andet står jeg på nogen måde tilbage for ham eller eder."

Englenerne svarede: "Her er det ikke spørgsmål om at være stor eller lille, mere eller mindre, men hvert menneske anbringes på det trin, han har gjort sig skikket til ved sit lig og sin tro. Du er ikke helt moden til at komme ind på et højere trin, så du må blive her en stund endnu og lære det, som vore medtjenere er beskikket til at undervise dig i. Når Herren befaler det, vil vi med glæde føre dig op til hin højere sfære." Han svarede: "Hele mit liv har jeg selv belært mennesker om, hvorledes man kommer i himlen! Hvad mere kan man lære mig? Jeg kender det alt sammen." Englenerne, der skulde undervise ham, sagde: "Lad os ikke opholde dem. De må gå nu. Men vi vil besvare dit spørgsmål. Du må ikke blive ked af, at vi taler lige ud til dig, Ven, thi det er til dit eget bedste. Du tror, at du er alene her. Det er ikke tilfældet, for Herren selv er her også, skønt du ikke kan se ham. Det hovmod, du viste, da du sagde: "Jeg kender det alt sammen", hindrer dig i at se ham og i at komme højere op. Ydmyghed er det bedste lægemiddel mod hovmod. Øv dig i ydmyghed, og dit ønske skal blive opfyldt." Derefter sagde en af englenerne til ham: "Den sjæl, der nys blev ført til en højere plads end din, var ingen lærd eller berømt mand. Men du lagde ikke nøje mærke til ham. Han hørte på jorden til din egen menighed. Mennesker kendte ham næppe, for han var en almindelig arbejdsmand, og hans arbejde levede ham ikke megen fritid. Men på hans arbejdsplads var der mange, der kendte ham som en flittig og solid arbejder. Hans kristne karakter anerkendes af alle, som kom i berøring med ham. Under krigen blev han kaldt til fronten. Da han en dag hjalp en såret kammerat, blev han selv ramt af en kugle og dræbt. Det var en pludselig død, men han var beredt, så han behøver ikke at blive her i mellemtilstanden, således som du må. Hans ophøjelse grunder ikke på begunstiggelse, men på hans åndelige værd. Det bønnens og ydmyghedens liv, han levede i verden, beredte ham i høj grad for den åndelige verden. Nu frydes han over at have nået sit bestemmelsessted og takker og priser Herren, der i sin nåde har frelst ham og skænket ham et evigt liv."

I himlen kan ingen hykle, for alle kan se andres liv, som det i virkeligheden er. Det lys, der stråler ud fra den herliggjorte Kristus, får de ugudelige til i fortvivlelse at forsøge på at skjule sig, men det fylder de retfærdige med usigelig glæde at dvæle i lyset i deres faders rige. Deres retfærdighed er åbenbar for alle, og den tiltager og vokser mere og mere, thi intet kan her stille sig hindrende i vejen for deres vækst, men alt, der kan hjælpe dem fremad, findes her. Den udvikling i det gode enhver af dem har nået, kan ses af den glans, der stråler ud fra hele deres person og væsen. Enhvers karakter og væsen viser sig i skikkelse af skiftende regnbuestråler, som et farvespejl af overskyggede Herlighed.

I himlen er der ingen misundelse. Alle glæder sig over at være vidne til de andres åndelige ophøjelse og Herlighed. Uden at lade sig bestemme af nogen bevæggrund, der bunder i selvskhed, prøver de al tid på ærligt at tjene hverandre. Alle himlens utallige gaver og velsignelser er til for alles fælles brug. Ingen vil af selvskhed tænke på at beholde dem for sig selv. Og der findes nok for alle. De ser Gud, der er kærlighed, siddende på sin trone i den højeste himmel i skikkelse af Jesus Kristus. Fra ham, der er "retfærdighedens Sol" og "Verdens lys" udstrømmer der stråler, der bringer sundhed og liv. Bølger af kærlighed og lys strømmer fra ham ud til hans riges yderste grænser. Gennemstrømmende hver enkelt af de Hellige og englenerne bringer de oplivende og levendegørende kræfter til alt, hvad de træffer. I himlen kan der ikke tales om øst eller vest, syd eller nord. For den enkelte sjæl eller engel synes Kristi trone at være alle tings midtpunkt.

Alle de himmelske indbyggere ønsker og længsler finder deres opfyldelse i Gud, thi i enhver af dem er Guds vilje fuldkommengjort, og således erfarer hver enkelt under alle forhold og på ethvert trin i himlen de retfærdiges uforanderlige glæde og velsignelse.

7 KAPITEL SKABELSENS MÅL

For nogle måneder siden lå jeg ene i mit værelse og led usigelige smerter af en byld på øjet. Smerten var så stærk, at jeg ikke kunne udføre noget arbejde, og jeg tilbragte derfor tiden med bøn og forbøn. En dag havde jeg kun tilbragt nogle få minutter på denne måde, da den åndelige verden åbnede sig for mig, og jeg fandt, at jeg var omgivet af en skare engle. Straks glemte jeg alle mine smerter, idet min opmærksomhed helt blev optaget af dem. Jeg anfører nogle af de emner, om hvilke vi da talte sammen. Jeg spurgte dem, om de kunne fortælle mig, hvilke navne de bar i himlen? En af englenerne sagde til mig: "Hver af os har fået et nyt navn, som ingen kender undtagen Herren og den, der har modtaget det. Vi, som er her til stede, har alle sammen tjent Herren i forskellige lande og til forskellige tider. Der er ingen grund til, at nogen skulde kende vore himmelske navne. Der er heller ingen grund til, at vi skulde meddele vore tidligere jordiske navne. Det kunne måske interessere at kende dem, men hvilken nytte vilde det gøre? Desuden ønsker vi slet ikke, at folk skulde kende vore navne, for at de ikke skulde komme til at anse os for store og ære os i stedet for at ære Herren, der har vist os en sådan kærlighed, at han løftede os op af vor faldne tilstand og førte os ind i vort himmelske hjem, hvor vi evigt skal prise ham i hans kærligheds samfund." Atter spurgte jeg: "ser de engle og Hellige, der lever i de højeste himle, altid Guds ansigt? Og hvis de gør det, i hvilken skikkelse og form åbenbarer han sig da? " En af de Hellige sagde: "Som havet er fuldt af vand, således er hele universet opfyldt af Gud, og hver af himlens indvånere føler Guds nærværelse omkring sig på alle sider.

Når et menneske dykker ned under vandet, findes der over, under og omkring ham intet andet end vand. Således føles Guds nærværelse i himlen. Og ligesom der i havvandet findes utallige levende skabninger, således er Guds skabning til il i hans uendelige væsen. Fordi han selv er uendelig, men hans børn begrænsede, kan disse kun se ham i skikkelse af Kristus. Som Herren selv har sagt: #Den, som har set mig, har set Faderen."

I denne åndelige verden vil den enkeltes åndelige fremskridt bestemme den grad, i hvilken han er i stand til at kende og føle Gud. Kristus åbenbarer også sin herlige skikkelse for dem i overensstemmelse med den enkeltes åndelige oplysning og evne. Dersom Kristus vilde åbenbare sig i den samme herlige skikkelse for dem, der bor i de lavere og dunklere egne i ånderverdenen, som han gør det for dem på de højere trin, vilde de ikke kunne udholde det. Og derfor tilpasser Kristus styrken af sin åbenbarelses Herlighed efter den enkeltes fremskridt og evne." En anden af de Hellige føjede hertil: "Guds nærværelse kan man i sandhed føle og frydes over, uden at kunne udtrykke den med ord. Ligesom man kan optage sødmen i det søde gennem smagsevnen, men ikke gennem selv den mest levende ordbeskrivelse af, hvad det søde er, således kan i himlen enhver vide, at hans oplevelse af Gud er virkelig, og han trænger ikke til, at nogen skulde prøve på at hjælpe ham med en mundtlig beskrivelse deraf."

Mit spørgsmål lød: "Hvor langt er der fra den ene til den anden af de forskellige tilværelsesformer? Selv om man ikke må opholde sig i en anden sfære end den, man er kommen ind i, kan man da ikke få lov til at aflægge besøg i de højere egne?" Herpå svarede en af de Hellige: "Opholdsstedet anvises ganske vist den enkelte sjæl i den sfære, hvortil dens åndelige udvikling har gjort den skikket, men for en kortere tid kan den nok få lov til at besøge andre sfærer.

Når nogle af dem, der opholder sig i de højere egne, kommer ned til de mørke og lavere liggende egne, får de en slags åndelig dække over sig, for at glansen af deres udseende ikke skal forvirre og blænde dem, der opholder sig dér. Og på samme vis får også de fra de lavere egne, der besøger de højere og lysere egne, et åndeligt dække, så de kan udholde disse egne lys og Herlighed.

I Himlen er der ingen, der føler afstande, thi så snart der hos en af de salige former sig et ønske om at komme til et andet sted, er han der straks. Det er kun i den legemlige verden, at afstand føles. Ønsker nogen at træffe en af de Hellige i en anden egn, bortrykkes han enten selv i et nu dertil, eller den anden kommer til ham fra det fjerne."

Jeg spurgte: "Enhver ting er skabt med et bestemt mål for øje. Men sommetider synes det, som om dette Guds hensigt ikke opnås. Der er nu f.eks. figentræet, der blev forbandet og visnede. Figentræets bestemmelse var, at det skulde bære frugt. Men da Herren så, at det ingen frugter havde, forbandede han det, så at det visnede. Kan I

sige mig, hvorvidt bestemmelsen med dette træ nåedes eller ej?" Hertil svarede en af de Hellige: "Der er ingen tvivl om, at bestemmelsen med figentræet blev nået, ja, mere end nået.

Livets Herre giver enhver skabning liv i en ganske bestemt hensigt, men når denne hensigt ikke, har han magt til at tage dette liv tilbage igen, for at en højere hensigt kan opnås. Således har f.eks. mange tusinder af Guds tjenere hengivet deres liv for at belære og opløfte andre. Ved at sætte deres liv til for andre har de hjulpet dem og således opfyldt den højere bestemmelse, Gud havde med deres liv. Og er det rigtigt i Guds øjne, ja, den ædleste måde at tjene ham på, at mennesket, der er mere værd end et figentræ eller nogen anden skabt ting, således hengiver sit liv for andre, hvorledes skulde det da være uretfærdigt om et slet og ret træ måtte lade livet for at belære og advare en vildfarende nation? Gennem dette figentræ gav Jesus Kristus jøderne, ja, hele verden den lære, at de, hvis liv er ufrugtbart og som ikke opfylder Guds hensigt med at have skabt dem, visner og ødelægges."

Alle historiske kendsgerninger gør det til overflod klart for os, at den jødiske nations skinhellige og indsnævrede nations liv på hin tid henvisnede ved sin goldhed ligesom figentræet.

På samme måde vil den, hvis liv er uden frugt, hvor meget de end, overfladisk set, synes at bære frugt, være et bedrag overfor andre, og de vil blive forbandede og visne hen.

Hvis nogen vilde indvende, at det ikke var figentid, da Herren forbandede figentræet, og at man således ikke havde ret til at vente frugt af træet, bør han huske, at der ingen tid er fastsat for at bære åndelige frugter, og at han er pligtig til at gøre sig liv frugtbart og således opfylde den hensigt, hvormed han skabtes.

Atter spurgte jeg: "Havde det ikke været bedre, om Gud havde skabt mennesker og skabninger som fuldkomne væsener? I så tilfælde havde mennesket ikke kunnet synde, og heller ikke vilde der på grund af synden have været så megen sorg og lidelse i verden. Nu må vi, da hele skabningen er underlagt forkrænkelighed, gennemgå alle slags lidelser."

En engel, der kom fra en af de højeste egne i himmelen, svarede: "Gud har ikke skabt mennesket som en automatisk virkende maskine. Han har heller ikke fastlagt dets skæbne således, som han gjorde det, men planterne og stjernerne, der ikke kan gå udenfor deres afstukne baner.

Mennesket skabte han i sit eget billede og sin egen lignelse, et væsen, der var i besiddelse af fri vilje, forstand, selvbestemmelsesevne og magt til at handle frit. Derfor er mennesket højere end alle andre skabte væsener og ting.

Dersom mennesket ikke var blevet skabt som et væsen, der var i besiddelse af fri vilje, ville det aldrig have haft evnen til at kunne glæde sig i samfundet med Gud eller nyde himlens salighed.

Det ville da have været som en maskine, der går uden at tænke eller føle, eller som stjernerne, der ubevidst iler gennem det uendelige rum. Men for mennesket med sin frie vilje er en sådan sjæls fuldkommenhed umulig. En sådan fuldkommenhed ville ret beset være ufuldkommenhed. Et sådant væsen vilde have været en slet og ret slave. Hans såkaldte fuldkommenhed vilde have drevet ham til visse handlinger, ved hvis udførelse han ikke vilde have følt nogen som helst glæde, da han ikke selv havde valgt at udføre dem. Der ville for et sådant væsen ikke have været nogen forskel på Gud og en sten.

Mennesket, ja hele skabningen er nok underkastet forkrænkelighed, men ikke til evig tid. Ved sin ulydighed har mennesket bragt sig selv, såvel som skabningen, ind under alle de onder og lidelser, denne tilstand fører med sig. Men det er kun under denne åndelige kamp, at menneskets åndelige kræfter fuldt ud kan udvikles, og kun under denne kamp kan det lære dét, der er nødvendigt for dets fuldkommengørelse. Når mennesket derfor engang til sidst går ind til den fuldkomne tilværelse i himlen, vil det takke Gud for den nuværende verdens lidelser og kampe. Da vil det fuldt ud forstå, at alle ting samvirker til et gode for dem, der elsker Gud."

En anden af de Hellige tilføjede: "Alle i himlen véd, at Gud er kærlighed, men det havde fra evighed af været skjult, at denne hans kærlighed var så vidunderlig, at han vilde blive menneske for at frelse syndere, og for at rense dem vilde dø på korset. Han gik ind under denne lidelse for at frelse menneskene og hele skabningen, der er underkastet forkrænkeligheden." Således har Gud ved at blive menneske åbenbaret sit inderste hjertedyb for sine børn, men dersom noget andet middel var blevet anvendt, vilde hans uendelige kærlighed evigt være forblevet skjult. Nu venter hele skabningen med dyb længsel på Guds børns åbenbarelse, da de atter skal blive fuldt oprejste og herliggjorte. Men indtil denne nyskabelse finder sted, vil de og hele skabningen sukke

besværede, og de, der er født på ny, sukker og længes, idet de venter på legemets forløsning. Se, tiden nærmer sig, da al skabningen, lydige mod Gud i alle ting, evigt skal befries fra forkrænkeligheden og forgængeligheden. Da vil alt det skabte for evigt være saligt i Gud, og det vil af sig selv opfylde den hensigt, hvormed det blev skabt, og Gud vil da være alt i alle.

SLUTNINGSD

Englene fortalte mig mange andre ting. Men det er umuligt at gengive dem, thi der findes i verden hverken sprog eller lignelser, ved hvilken jeg kunne udtrykke disse dybe åndelige sandheder. Ej heller ønskede de, at jeg skulde forsøge det. Thi den, der mangler den nødvendige åndelige erfaring, kan ikke forstå dem. Og der vilde derfor være fare for, at disse ting, i stedet for at blive til hjælp, for mange vilde blive anledning til misforståelse og fejltagelse.

Jeg har af den grund kun berettet nogle få af de lettest forståelige ting, vi talte om, i det håb, at mange derved må finde vejledning og advarsel, belæring og trøst. Den tid er heller ikke fjern, da mine læsere selv skal gå over i den åndelige verden og dér se alle disse ting med deres egne øjne. Men inden vi for stedse forlader denne verden og går til vort evige hjem, må vi ved Guds nådes hjælp og i bønnens samfund med Gud i troskab udføre den og betroede gerning. Således vil vi nå vort livs mål og uden den mindste skygge af sorg gå ind til den evige glæde i vor himmelske Faders rige.